

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/110/2024
Identifikačné číslo spisu: 5114209455
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:5114209455.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1a/ L. J., nar. XX. E. XXXX, bytom F., Q. XX, 1b/ Y. V., nar. XX. Y. XXXX, bytom Š., Š. XXX [žalobcovia 1a/ a 1b/ ako právni nástupcovia (spolu so žalobkyňou 2/) po nebohom žalobcovi 1/ L. J., nar. XX. E. XXXX, naposledy bytom F., Q. XX, zomr. XX. H. XXXX], 2/ E. J., nar. XX. H. XXXX, bytom F., Q. XX, žalobcovia 1a/ a 2/ právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s. r. o., so sídlom Žilina, Vajanského 1/2765, IČO: 36 851 906, proti žalovanej: H. Ď., nar. XX. Y. XXXX, bytom F.Č., Q. XX, právne zastúpená: JUDr. Andrea Vladárová, advokátka, so sídlom Žilina, Veľká Okružná 17, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18C/56/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Co/52/2022-1557, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1a/, 1b/ a 2/ majú právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 03. januára 2022 č.k. 18C/56/2014-1483 určil, že žalobca v rade 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti CKN parc. č. 488/5, záhrady o výmere 13 m², v katastrálnom území Q., zameranej geometrickým plánom č. 22/14 zo dňa 15. 02. 2014, vyhotovený K. H. Ľ., pôvodne zapísanej na LV č. XXX v k.ú. Q.. Žalobcom v rade 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

1.1. Súd vec právne posúdil podľa § 133 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného do 31. 12. 1982 (ďalej ako „OZ“), § 134 ods. 1 a 2, § 135 OZ, § 123 OZ účinného v čase THM a aj v čase pridelenia pozemku žalobcom do ich osobného užívania 11. 08. 1980, § 198 ods. 1, § 199 ods. 1 OZ, § 872 ods. 1 OZ platného a účinného od dňa 01. 01. 1992, § 4 ods. 2 zákona č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností platného a účinného v čase zápisu THM do evidencie nehnuteľností, t.j. k 01. 01. 1980 (ďalej ako „zákon č. 11/1964 Zb.“). Mal preukázané, že parcela EN č. 375/6 o výmere 764 m² a parcela EN č. 375/5 o výmere 768 m², obe v k.ú. Q., boli pôvodne vo vlastníctve štátu. Parcela č. 375/6 bola pôvodne zameraná geometrickým plánom z roku 1959. Na základe Dohody č. R II 13/66 z

roku 1966 registrovanej štátnym notárstvom právny predchodca žalovanej nadobudol právo osobného užívania k pozemku p. č. 375/5 o výmere 768 m² (§ 198 a nasl. vtedy platného Občianskeho zákonníka). V rokoch 1976-1980 prebehlo THM, v rámci ktorého sa určili nové hranice k p.č. 375/5, netýkalo sa pozemku p.č. 375/6 (vtedy sa nachádzal v extraviláne, evidovaný bol v užívaní soc. organizácie). Došlo aj k prečíslovaniu pozemkov, parcela č. 375/6 bola ďalej evidovaná pod p.č. 668/2 a parcela č. 375/5 sa rozdelila na p.č. 487 o výmere 201 m² a p.č. 488 o výmere 588 m², pričom ich výmera spolu predstavovala o 21 m² viac, než pôvodná parcela č. 375/5. THM bolo do evidencie nehnuteľností zapísané 01. 01. 1980 pod položkou výkazu zmien 1/80, výmera parciel sa však na listoch vlastníctva nemenila, zápisy v tom čase nemali právotvorné účinky. K zmene vlastníckeho práva v dôsledku THM nemohlo dôjsť, nakoľko oba pozemky vlastnil štát. V dôsledku THM nedošlo ani k zmene práva osobného užívania pozemkov, nakoľko vyššie citované ustanovenia ani iné ustanovenia právnych predpisov platných v čase zápisu THM do evidencie nehnuteľností pre THM takéto účinky neustanovovali. Po zápise THM údaje o výmerách týchto pozemkov na listoch vlastníctva zostali nezmenené. Právo osobného užívania pozemkov k spornej parcele sa nemohlo meniť ani následnou dohodou právnych predchodcov strán sporu, nakoľko zmluvný prevod práva osobného užívania bol vylúčený (§ 199 vtedy účinného OZ). Žalobcovia na základe Dohody R II 184/80 registrovanej štátnym notárstvom dňa 11. 08. 1980 nadobudli právo osobného užívania k pozemku parc. č. 668/2 o výmere 764 m². Zmenou Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 01. 01. 1992, podľa jeho ust. § 872 sa právo osobného užívania pozemkov premenilo na vlastnícke právo. Vlastnícke právo žalobcov bolo evidované na LV č. X a následne na LV č. XXX a vlastnícke právo právneho predchodcu žalovanej bolo evidované na LV č. XX. V roku 2005 došlo k zrušeniu LV č. XX a pozemky z tohto LV sa zapísali na LV č. XXX s tým, že na tomto LV už bola uvedená zväčšená výmera pozemkov o + 21 m². Vlastnícke právo žalovanej k parc. č. 487 a č. 488 bolo zapísané na LV č. XXX na základe darovacej zmluvy a geometrického plánu z roku 2009, následne žalovaná v tom istom roku darovala časť parciel svojej sestre R. H., parc.č. 487 sa rozdelila na parc.č. 487/1 o výmere 142 m² a na p.č. 487/2 o výmere 59 m², a parc. č. 488 sa rozdelila na parc.č. 488/1 o výmere 163 m² a parc.č. 488/2 o výmere 425 m². R. H. sa stala vlastníčkou parc.č. 487/1 a parc. č. 487/2. K zmene výmery pozemku žalobcov na LV došlo na základe vyššie uvedených rozhodnutí orgánov na úseku katastra nehnuteľností v roku 2011. Žalovaná nepredložila žiaden listinný dôkaz, ktorý by potvrdil existenciu jej vlastníckeho práva žalovanej k tomuto pozemku. Vôľa pôvodného vlastníka pozemkov ohľadom rozsahu práva osobného užívania k uvedeným pozemkom pritom bola preukázaná obsahom Dohody R II 184/80, na základe ktorej žalobca nadobudol právo osobného užívania k pozemku o výmere 764 m² a obsahom Dohody R II 13/66, na základe ktorej právny predchodca žalovanej nadobudol právo osobného užívania k pozemku o výmere 768 m². Súd mal za to, že listiny o THM nepreukazujú vôľu vlastníka pri prenechaní pozemkov do osobného užívania, nakoľko v dôsledku THM nedošlo k odovzdaniu pozemkov do osobného užívania zo strany vlastníka konkrétnym osobám, THM slúžilo na zameranie hraníc pozemkov. V konaní boli predložené viaceré znalecké posudky, pričom súd pri svojom právnom závere vychádzal zo znaleckého posudku č. 8/2016, ktorý vychádzal z geometrického plánu z roku 1959 bez zohľadnenia výsledkov THM. V tejto súvislosti súd uviedol, že THM meranie sa uskutočnilo iba vo vzťahu k pozemku právnych predchodcov žalovanej, nie žalobcov, THM meraním sa preto neurčili hranice pozemku žalobcov. Opačné tvrdenie znalca súd považoval za posudzovanie právnej otázky, na ktoré znalec nie je oprávnený. Mal preukázané, že THM prebehlo v rokoch 1976-1980 v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi a bolo zapísané do vtedajšej evidencie nehnuteľností pod PVZ 1/80 dňa 01. 01. 1980. Pokiaľ sa v dôsledku THM zmenila spoločná hranica pozemkov žalobcu a žalovanej, resp. ich právnych predchodcov, táto zmena hraníc a výmery jednotlivých parciel následne nebola premietnutá do zmeny vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom. Ani zápisom tejto zmeny do evidencie nehnuteľností žalovaná, resp. jej právni predchodcovia nenadobudli vlastnícke právo a ani právo osobného užívania k časti parcely, o ktorú bola ich parcela v dôsledku THM zväčšená, nakoľko na základe právnych predpisov platných a účinných v čase ukončenia THM (01. 01. 1980) nebolo možné THM považovať za vlastnícky nadobúdaci titul, zároveň žalovaná v priebehu konania súdu nepredložila žiaden dôkaz, či už rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo zmluvu, ktorá by preukázala jej užívacie či vlastnícke právo k spornému pozemku. Teda zmenou zakreslenia hraníc pozemkov a zápisom číselných meračských údajov do evidencie nehnuteľností nemohlo dôjsť k zmene vlastníckeho práva, resp. v tom čase k zmene práva osobného užívania k takto zmeneným pozemkom. Nakoľko THM bolo uskutočnené len na zameranie

pozemku žalovanej, orgány evidencie nehnuteľností pri evidovaní parcely č. 668/2 nemohli vychádzať z výsledkov THM, ani na ne prihliadať, správne tak evidovali pozemok žalobcov o výmere 764 m², až do roku 2011. V čase nadobudnutia tohto pozemku žalobcami vtedy platné a účinné právne predpisy pre vznik vlastníckeho práva nevyžadovali predloženie geometrického plánu, pričom vzhľadom na vyššie uvedené závery sa geometrický plán z roku 1959 v dôsledku THM vo vzťahu k pozemku žalobcov nemohol stať archívnym dokumentom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej je zo všetkých predložených znaleckých posudkov právne významný výlučne znalecký posudok č. 8/2016, v ktorom sa nezohľadňujú výsledky THM zapísaného v evidencii nehnuteľností pod PVZ č. 1/80.

1.2. Pokiaľ ide o užívanie sporného pozemku, v konaní bolo preukázané, že sporný pozemok užívali žalobcovia a nie žalovaná. Žalovaná sporný pozemok nemohla nadobudnúť ani vydržaním, nakoľko právny predchodca žalovanej mal zväčšenú výmeru svojho pozemku o 21 m², zapísanú na LV až na základe položky výkazu zmien 20/05, teda v roku 2005, a v konaní nebolo preukázané, že o zväčšení výmery mal vedomosť už skôr. Zároveň ustanovenia v tom čase účinného Občianskeho zákonníka boli jednoznačné v tom, na základe čoho bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo, pričom THM podľa týchto predpisov nebolo možné považovať za vlastnícky nadobúdací titul, právny omyl o vlastníctve k pozemku je preto vylúčený. V konaní nebola preukázaná ani existencia zmluvy alebo rozhodnutia o prevode sporného pozemku. S poukazom na § 872 ods. 4 OZ vzhľadom k tomu, že právo osobného užívania vzniklo žalobcom ako manželom, stali sa dňom účinnosti daného zákona, t.j. dňom 01. 01. 1992 bezpodielovými spoluvlastníkmi. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Co/52/2022-1557 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. S jeho rozhodnutím sa v plnom rozsahu stotožnil a doplnil ho len na zdôraznenie správnosti (§ 387 ods. 2 CSP). Uviedol, že „Vychádzajúc z ustanovenia § 199 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31.12.1991 vyplýva, že pôdu, ktorá mala slúžiť pre výstavbu rodinných domov, rekreačných chát alebo garáží alebo na zriaďovanie záhradiek určoval územný plán alebo územné rozhodnutie. Predpokladom vzniku práva osobného užívania boli tri právne skutočnosti: rozhodnutie okresného národného výboru o pridelení pozemku do osobného užívania, resp. vydržania, v dôsledku ktorého vznikne občanovi právo na uzatvorenie dohody o osobnom užívaní pozemku, ďalej dohoda o zriadení práva osobného užívania pozemku a napokon registrácia tejto dohody štátnym notárstvom, ktorá je zavŕšením procesu vzniku práva osobného užívania. Osobné užívanie pozemkov podľa § 198 až § 221 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.1991 bolo podľa § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení transformované na vlastnícke právo k pozemku, vlastnícke právo vzniklo ex lege okamihom nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda k 01.01.1992.“ Súd mal preukázané, že na základe žiadosti o zápis zmeny správy v evidencii nehnuteľností zo dňa 28. 09. 1965 Miestny národný výbor v Hrabovom požiadal Ústav geodézie a kartografie o zápis zmeny správy v evidencii nehnuteľností pozemkov uvedených v pripojenej hospodárskej zmluve, pričom sa jednalo o stavebné pozemky v kat. úz. Hrabové k p.č. 375/3 až 375/12 EN za účelom zriadenia práva osobného užívania pozemkov občanom pod výstavbu rodinných domov a prevod parcel č. 375/13 a 375/14 na zriadenie ciest. V pripojenej zmluve o prevode správy národného majetku č. Fin 72/2-1134/1965-Z bola parcela č. 375/5 evidovaná o výmere 768 m² a parcela č. 375/6 evidovaná o výmere 764 m², pričom sa vychádzalo z geometrického plánu č. 26/59-401-920 zo dňa 15. 06. 1959, so zakreslením, ako „stav skutočný“, je z nich zrejмый tvar. Následne Dohodou o zriadení práva osobného užívania pod č. RII 13/66 bola právnenému predchodcovi žalovanej daná do osobného užívania parc. č. 375/5 o výmere 764 m² a Dohodou o zriadení práva osobného užívania pozemku z 11. 08. 1980 Mestský národný výbor v Bytči zriadil žalobcom právo osobného užívania pozemku parc. č. 668/2 EN v kat. úz. F. o výmere 768 m² na výstavbu rodinného domu, ktorá dohoda bola bývalým Štátnym notárstvom v Žiline registrovaná pod č. RII 184/80. Z uvedeného je zrejme, že rozhodnutiami vtedajších štátnych orgánov bolo zriadené právo osobného užívania žalobcom k parc. č. 668/2 o výmere 764 m², ktorá bola pôvodne zakreslená ako „skutočný stav“ v geometrickom pláne č. 26/59-401-920 zo dňa 15. 06. 1959 a na základe ktorého bol vykonaný zápis zmeny správy v evidencii nehnuteľností k pozemkom parc. č. 375/3 - 375/12 za účelom

zriadenia práva osobného užívania pozemkov občanom pod výstavbu rodinných domov. Totožnosť parc. č. 375/6 s parcelou č. 668/2 bola preukázaná znaleckým posudkom č. 8/2016. Takýto stav napokon rešpektovali aj subjekty, ktorým boli predmetné pozemky dané do osobného užívania, o čom svedčí skutočnosť, že právny predchodca žalovanej (hoci už po vykonaní THM) vybudoval oplotenie, ktoré korešpondovalo s parc. č. 375/5, ktorá mu bola daná do osobného užívania. Taktiež žalobcovia sporný pozemok užívali, nikto im v tom nebránil ako prístup ku svojej garáži, parkovanie traktora, alebo osobného motorového vozidla. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že žalobcovia nemali sporný pozemok oplotený.

2.1. Pokiaľ žalovaná poukazuje na THM, v rokoch 1976-1980, kedy bol pozemok, ktorý bol daný do osobného užívania právnomu predchodcovi žalovanej navýšený o + 21 m², nemožno výsledky tohto THM považovať za nadobúdaci titul pre stranu žalovanej, nakoľko ako už bolo vyššie konštatované v tom období bolo možné pozemky získať iba do osobného užívania na základe rozhodnutia o pridelení pozemku a následnej dohody o osobnom užívaní, ktorá musela byť registrovaná štátnym notárstvom a predmetné osobné užívanie ustanovením § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení bolo transformované na vlastnícke právo k pozemku okamihom nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda k 01. 01. 1992. Preto považoval odvoláciu argumentáciu ohľadne vykonania THM a následnej evidencie v katastri nehnuteľnosti za bezpredmetnú, jednalo sa iba o evidenčný stav. Poukázal na § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), kedy údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nedal žiadnu presvedčivú odpoveď, či je rozpor medzi odpoveďami znalca v posudku č. 8/2016 oproti posudku č. 3/2020, odvolací súd poukazuje na bod 93. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd neuvádzal, že znalecké posudky sú nesprávne, ale tieto len konštatovali rôzny skutkový stav (pred THM a po THM), a ktorý stav je pre prejednávajúcu vec relevantný je už posúdením právnej otázky, ku ktorej súd prvej inštancie náležite svoje rozhodnutie odôvodnil a vychádzal zo stavu pred THM. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/137/2018-668. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí rovnako konštatoval, že samotné THM bez ďalšieho však nemôže zakladať oprávnený titul nadobudnutia vlastníckeho práva. Preto i táto odvolacia námietka žalovanej je nedôvodná. Dospel k právnomu záveru, že výsledky THM nemôžu zakladať nadobúdaci titul vlastníckeho práva, a to ani v období, keď neexistovalo súkromné vlastníctvo k pozemkom. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie zo 16. 12. 2022 (ďalej aj „dovolatelka“). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP a § 420 písm. f) CSP.

V súvislosti s § 421 ods. 1 CSP uviedla, že „súd mal posudzovať dopad zákonne vykonaného THM, zapísaného 01. 01. 1980, na vlastnícke vzťahy v tom smere, že zákonne vykonané THM v tejto prejednávanej veci zasiahlo do vlastníckych vzťahov tým, že v dôsledku jeho meraní (vykonaných v rámci zákonne povolených odchýlok) došlo k obnove katastrálneho operátu a tým k zmene geometrického a polohového určenia pôvodnej parcely 375/6 oproti jej zadefinovaniu v predchádzajúcom geometrickom pláne v roku 1959, č. 26/59-401-920 (ktorý geometrický plán predchádzal THM), čo malo vplyv aj na následné prevody vlastníctva, odovzdávanie do užívania, ktoré sa mohli uskutočňovať len k reálne existujúcim pozemkom, podľa stavu definovaného v THM, a to všetko vo vzťahu k žalobcom a ich nadobúdaciemu titulu.“ Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých podľa nej možno získať závery o význame THM a jeho záväznosti (sp. zn. 5Cdo/106/2017, 5Cdo/30/2010, 5Cdo/147/2020). Žalovaná tak na ne poukazuje len z hľadiska posudzovania významu a záväznosti meraní k parcele, ktorá bola pridelená žalobcom, od ktorej sa odvolací súd odklonil. Svojím rozhodnutím úplne poprel význam a záväznosť THM z hľadiska posudzovania nadobúdacieho titulu žalobcov, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Zároveň uviedla, že u žalovanej vzniklo vlastnícke právo na základe všetkých troch zákonných predpokladov (bod 13. rozsudku KS): Rozhodnutie ONV o pridelení pozemku 375/5, Dohoda o zriadení práva osobného užívania k tomuto pozemku, Registrácia dohody ŠN s tým, že pôvodne dané geometrické a polohové určenie a výmera 768 m² bola upresnená v povolenej odchýlke v rámci THM na výmeru 789 m², ktorá výmera nepresahovala zákonom stanovenú výmeru 800 m² podľa § 199 ods.

1 OZ, upravujúcim osobné užívanie. Tak ako už bolo uvedené, stalo sa tak bez akýchkoľvek námietok vlastníka - štátu. Napriek tomu súd zasiahol do jej vlastníctva, čo podľa jej názoru nebolo dôvodné, nakoľko sa jedná o vzťah medzi jej právnym predchodcom a bývalým vlastníkom - štátom a priznal právo žalobcom z úkonu, ktorý bol v rozpore so zákonom. Z nepráva nemôže vzniknúť právo.

V súvislosti s § 420 písm. f) CSP poukázala na pôvodné zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 24. 10. 2018, kde okrem iného uvedol: samotné THM, bez ďalšieho, nemôže zakladať oprávnený titul nadobudnutia vlastníckeho práva, uložil prvostupňovému súdu zaoberať sa priebehom THM, evidenciou pozemkov po vykonaní THM, užívaním pozemku zo strany žalobcov, vôľou vlastníka pri odovzdávaní pozemkov do osobného užívania žalobcom a žalovanej (jej právnemu predchodcovi), prípadne pri iných úkonoch, ktoré by mohli zakladať nadobudnutie vlastníckeho práva u každej zo sporových strán, ako sa strany ujali držby sporných pozemkov, s tým, že všetky tieto skutočnosti musia byť preukázané relevantnými dôkazmi a nemôžu byť len v rovine tvrdenia. Podľa jej názoru odvolací súd v novom rozhodnutí sa týmito pokynmi nedostatočne zaoberal a rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Žalovaná poukázala aj na ďalšie znalecké posudky a mala za to, že súd nesprávne za významný pre rozhodnutie považoval len znalecký posudok č. 8/2016. Namietala, že súd urobil nesprávne skutkové závery bez vzájomného vyhodnotenia dokazovania, keď znalec ďalšími posudkami a odpoveďami vysvetlil, že v čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcami táto parcela nebola identická s pôvodnou EN parcelou č. 375/6 podľa GP č. 26/59-401-920.

4. Počas dovolacieho konania žalobca 1/ dňa 20. 12. 2022 zomrel, preto dovolací súd ďalej konal s jeho právnymi nástupcami označenými v záhlaví ako žalobcovia 1a/, 1b/ a žalobkyňa 2/. K predmetnému dovolaniu sa vyjadrili všetci žalobcovia s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu považovali za správne a dovolanie žiadali odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania o.i. aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Žalovaná v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) namietala nedostatky v procese dokazovania (jeho hodnotenia) a zistenia skutkového stavu veci, tiež nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo v procese dokazovania (jeho hodnotenia) a to z dôvodu, že súd nesprávne za významný pre rozhodnutie považoval len znalecký posudok č. 8/2016 a na ostatné znalecké posudky neprihliadol, pričom nimi znalec vysvetlil, že v čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcami táto parcela nebola identická s pôvodnou EN parcelou č. 375/6 podľa GP č. 26/59-401-920 a preto dospel aj k nesprávnym skutkovým záverom, dovolací súd po preskúmaní sporu dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, aj súdu prvej inštancie, hodnotiac ho v celkovom kontexte, vrátane procesu dokazovania, sa nevyvíjal zo zákonného rámca CSP.

10.1. Dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania, a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999, R 6/2000). Procesné oprávnenie navrhovať dôkazy žalobca v danom spore aj využil, nebolo mu odňaté. Pokiaľ súdy nižšej inštancie opierali svoje zistenia o vykonané dôkazy, ktoré ale nevyhodnotili podľa predstáv žalobcu, nešlo o postup vylučujúci, či znemožňujúci žalobcovi realizáciu procesných práv priznaných mu CSP. Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

10.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať

logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

10.3. Z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu, či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

10.4. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že súdy nižších inšancií svojím postupom odňali žalovanej právo na spravodlivý proces, keď podľa žalovanej nevyhodnotili ňou akceptované znalecké posudky vo vzájomnej súvislosti, bez logického myšlienkového postupu, či vzájomnej súvislosti.

10.5. V prvom rade treba poukázať na vzájomnú komplexnosť a jednotu rozhodnutí súdov nižšej inštalencie. Súd prvej inštalencie uviedol:

„90. V konaní boli predložené viaceré znalecké posudky. Znalecký posudok č. 8/2016 vychádzal z geometrického plánu z roku 1959 bez zohľadnenia výsledkov THM, ďalšie znalecké posudky zohľadnili už stav po THM. Vzhľadom na skutočnosti preukázané v tomto konaní, t.j. vzhľadom na to, že THM meranie sa uskutočnilo iba vo vzťahu k pozemku žalovanej, nie však vo vzťahu k pozemku žalobcov, resp. ich právneho predchodcu, THM meraním sa neurčili hranice pozemku žalobcov, dokumenty a skoršie geometrické plány preto v dôsledku THM merania nemohli stratiť svoju platnosť vo vzťahu k pozemku žalobcov. Opačné tvrdenie znalca súd považuje za posudzovanie právnej otázky, na ktoré znalec nie je oprávnený.

91. Súd mal preukázať, že THM prebehlo v rokoch 1976-1980 v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi a bolo zapísané do vtedajšej evidencie nehnuteľností pod PVZ 1/80 dňa 01.01.1980. Pokiaľ sa v dôsledku THM zmenila spoločná hranica pozemkov žalobcu a žalovanej, resp. ich právnych predchodcov, táto zmena hraníc a výmery jednotlivých parciel následne nebola premietnutá do zmeny vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom. Zmenou určenia spoločnej hranice a ani zápisom tejto zmeny do evidencie nehnuteľností žalovaná resp. jej právni predchodcovia nenadobudli vlastnícke právo a ani právo osobného užívania k časti parcely, o ktorú bola ich parcela v dôsledku THM zväčšená, nakoľko na základe právnych predpisov platných a účinných v čase ukončenia THM (01.01.1980) nebolo možné THM považovať za vlastnícky nadobúdací titul, zároveň žalovaná v priebehu konania súdu nepredložila žiaden dôkaz, či už rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo zmluvu, ktorá by preukázala jej užívacie či vlastnícke právo k spornému pozemku, t.j. nepredložila vlastnícky nadobúdací titul k spornému pozemku. Teda zmenou zakreslenia hraníc pozemkov a zápisom číselných meračských údajov do evidencie nehnuteľností nemohlo dôjsť k zmene vlastníckeho práva, resp. v tom čase k zmene práva osobného užívania k takto zmeneným pozemkom.

92. Nakoľko THM bolo uskutočnené len na zameranie pozemku žalovanej, a nie na zameranie pozemku žalobcov a zároveň zmena určenia hraníc THM-ím následne nebola premietnutá do zmeny vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom, orgány evidencie nehnuteľností pri evidovaní parcely č. 668/2 nemohli vychádzať z výsledkov THM, ani na ne prihliadať, správne tak evidovali pozemok žalobcov o výmere 764 m², až do roku 2011. V čase nadobudnutia tohto pozemku žalobcami vtedy platné a účinné právne predpisy pre vznik vlastníckeho práva nevyžadovali predloženie geometrického plánu, pričom vzhľadom na vyššie uvedené závery sa geometrický plán z roku 1959 v dôsledku THM vo vzťahu k pozemku žalobcov č. 1959 nemohol stať archívnym dokumentom.

93. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že pre rozhodnutie vo veci samej je zo všetkých predložených znaleckých posudkov právne významný výlučne znalecký posudok č. 8/2016, v ktorom sa nezohľadňujú výsledky THM zapísaného v evidencii nehnuteľností pod PVZ č. 1/80. Z tohto znaleckého posudku mal súd preukázať, že chýbajúca výmera a plocha pôvodného EN pozemku parc.č. 375/6 podľa geometrického plánu č. 26/59-401-920 z roku 1959 je totožný s časťou CKN parcely č. 488/1 o výmere 163 m² a táto časť je vymedzená v geometrickom pláne z roku 2014

vyhotovenom M. Y. ako CKN parcela č. 488/5 o výmere 13 m². Uvedený záver vychádza z toho, že pôvodná parcela EN č. 375/6 o výmere 764 m² bola identická s parc. č. 668/2 o výmere 764 m² v čase nadobudnutia tejto parcely žalobcami (t.j. 11.08.1980). Neskoršie závery znalca, v zmysle ktorých pôvodná parcela EN č. 375/6 o výmere 764 m² nebola identická s parc. č. 668/2 o výmere 764 m² v čase nadobudnutia tejto parcely žalobcami, už zohľadňujú zmenšenie parcely žalobcov v dôsledku THM, avšak zmena zakreslenia hraníc v dôsledku THM na určenie vlastníckeho práva k spornému pozemku nemá právnu relevanciu, nakoľko táto zmena nebola premietnutá do zmeny vlastníckych vzťahov.

94. Vzhľadom na listinné dôkazy, relevantné závery znaleckého posudku č. 8/2016 a vyššie uvedené skutočnosti, súd dospel k záveru, že pozemok parc. č. 488/5 o výmere 13 m² v k.ú. Q. tak, ako je určený geometrickým plánom z roku 2014, je vlastníctvom žalobcov v podiele 1/1, nakoľko k tomuto pozemku preukázali existenciu vlastníckeho titulu a taktiež preukázali geometrické a polohové určenie pozemku, naopak, žalovaná existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu k spornému pozemku nepreukázala.“ Zároveň mal zo svedeckých vyjadrení a ohliadky preukázané, že žalovaná predmetnú zväčšenú časť pozemku ani nevyužívala, naopak využívali a využívajú ju žalobcovia, preto konštatoval nemožnosť vydržania pozemku tiež vzhľadom na zápis v roku 2005 a nepreukázanie jej skoršej vedomosti. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu súdu prvej inštancie (keď sa s jeho rozhodnutím v celom rozsahu stotožnil) uviedol v bode 15. „... Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutiami vtedajších štátnych orgánov bolo zriadené právo osobného užívania žalobcom k parc.č. 668/2 o výmere 764 m², ktorá bola pôvodne zakreslená ako „skutočný stav“ v geometrickom pláne č. 26/59-401-920 zo dňa 15.6.1959 a na základe ktorého bol vykonaný zápis zmeny správy v evidencii nehnuteľností k pozemkom parc.č. 375/3 - 375/12 za účelom zriadenia práva osobného užívania pozemkov občanom pod výstavbu rodinných domov. Totožnosť parc. č. 375/6 s parcelou č. 668/2 bola preukázaná znaleckým posudkom č. 8/2016. Takýto stav napokon rešpektovali aj subjekty, ktorým boli predmetné pozemky dané do osobného užívania. Svedčí o tom aj skutočnosť, že právny predchodca žalovanej (hoci už po vykonaní THM) vybudoval oplotenie, ktoré korešpondovalo s parc. č. 375/5, ktorá mu bola daná do osobného užívania. Taktiež žalobcovia sporný pozemok užívali, nikto im v tom nebránil (žalovaná, ani právny predchodca žalovanej) ako prístup ku svojej garáži, parkovanie traktora, alebo osobného motorového vozidla. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že žalobcovia nemali sporný pozemok oplotený..... 17. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nedal žiadnu presvedčivú odpoveď, či je rozpor medzi odpoveďami znalca v posudku č. 8/2016 oproti posudku č. 3/2020, odvolací súd poukazuje na bod 93. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom konštatoval, že právne významný považoval posudok č. 8/2016, v ktorom sa nezohľadňujú výsledky THM, ale vychádzal z geometrického plánu č. 26/59-401-920 z r. 1959 a neskoršie závery znalca (teda v ďalšom znaleckom posudku) už zohľadňujú zmenšenie parcely žalobcom v dôsledku THM, avšak zmena zakreslenia pozemku v dôsledku THM nemá právnu relevanciu, nakoľko táto zmena nebola premietnutá do zmeny vlastníckych vzťahov. Teda súd neuvádzal, že znalecké posudky sú nesprávne, ale tieto len konštatovali rôzny skutkový stav (pred THM a po THM), a ktorý stav je pre prejednávajúcu vec relevantný je už posúdením právnej otázky, ku ktorej súd prvej inštancie náležite svoje rozhodnutie odôvodnil a vychádzal zo stavu pred THM.“

10.6. Odvolací súd ako aj súd prvej inštancie dostatočne vysvetlili a odôvodnili, z akého dôvodu bolo potrebné považovať za právne významný len znalecký posudok č. 8/2016 a preto ňou namietané skutočnosti podľa názoru dovolacieho súdu nedávajú podklad pre záver, že by súdy nižších inštancií nedostatočným odôvodnením bez racionálneho uváženia s ohľadom na priebeh konania a stav dokazovania založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

10.7. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní spochybňovala vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu a navodzovala vlastné hodnotenie dôkazov a zistenie skutkových okolností smerujúcich k založeniu svojho názoru na právne posúdenie sporu a úspechu v spore tvrdiac, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dovolací súd pripomína, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedená námietka dovolateľky predstavuje jej nesúhlas s

vyhodnotením dôkazov a skutkovým záverom, čo však nepredstavuje zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci - predovšetkým vo vzťahu k posudzovaniu žaloby, nie je spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

11. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej posudzujúc jeho prípustnosť podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

12. Pokiaľ žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP [konkrétne písm. a) a písm. b)], možno ho odôvodniť tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12.1. Relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené.

12.2. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

13. Žalovaná v tomto smere definovala právnu otázku: „súd mal posudzovať dopad zákonne vykonaného THM, zapísaného 1.1.1980, na vlastnícke vzťahy v tom smere, že zákonne vykonané THM v tejto prejednávanej veci zasiahlo do vlastníckych vzťahov tým, že v dôsledku jeho meraní (vykonaných v rámci zákonne povolených odchýlok) došlo k obnove katastrálneho operátu a tým k zmene geometrického a polohového určenia pôvodnej parcely 375/6 oproti jej zadefinovaniu v predchádzajúcom geometrickom pláne v roku 1959, č. 26/59-401-920 (ktorý geometrický plán predchádzal THM), čo malo vplyv aj na následné prevody vlastníctva, odovzdávanie do užívania, ktoré sa mohli uskutočňovať len k reálne existujúcim pozemkom, podľa stavu definovaného v THM, a to všetko vo vzťahu k žalobcom a ich nadobúdaciemu titulu.“ Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je však zrejmé, že takto formulovanú otázku odvolací súd vôbec neriešil, pričom ide o skutkovú otázku, spätú s vykonaným dokazovaním a jeho hodnotením. Dovolací súd z vykonaného dokazovania ustálil, že výsledky THM nemôžu zakladať nadobúdací titul vlastníckeho práva

žalovanej, nakoľko v tom období bolo možné pozemky získať iba do osobného užívania na základe rozhodnutia o pridelení pozemku a následnej dohody o osobnom užívaní, ktorá musela byť registrovaná štátnym notárstvom a predmetné osobné užívanie ustanovením § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení bolo transformované na vlastnícke právo k pozemku okamihom nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda k 01. 01. 1992. Preto považoval odvoláciu argumentáciu ohľadne vykonania THM a následnej evidencie v katastri nehnuteľnosti za bezpredmetnú s tým, že sa jednalo len o evidenčný stav. Dodal, že žalovaná zároveň nepreukázala súkromné vlastníctvo k pozemkom (nepredložila iný dôkaz, ktorý by osvedčoval jej vlastníctvo k zväčšenej časti pozemku, ktoré nenadobudla ani vydržaním). Takto zistený skutkový stav bol pre súd dovolací záväzný (§ 442 CSP) a nie je možné ho prelomiť iným právnym posúdením veci (k tomu pozri aj bod 17. in fine), keďže sa nejedná o otázku právnú, ale skutkovú. V neposlednom rade najvyšší súd dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

14. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) (§ 420 písm. f) CSP) a podľa § 447 písm. f) CSP (§ 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP) v celom rozsahu odmietol.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.